

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa E. S. i W. S.
przeciwko Bankowi [...] S.A. w W. i [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu
Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 kwietnia 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje adwokatowi R. K. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] 3600,- (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o podatek VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodom nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu,
- 3) odstępuje od obciążenia powodów na rzecz pozwanych zwrotem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów E. i W. S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 5 września 2011 r., którym oddalone zostało powództwo o zapłatę kwoty 4.050.000 złotych z odsetkami, solidarnie przez pozwanych Bank [...] S.A. w W. i [...] Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zarządzany przez [...] Towarzystwo [...] S.A. w W..

W skardze kasacyjnej powodowie zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 w związku z art. 363, art. 361 i art. 354 k.c. przez błędne uznanie, że pozwani nie ponoszą odpowiedzialności względem powodów; art. 65 w związku z art. 66 k.c. przez błędne uznanie, że oferta zakupu nieruchomości nie spełniała przesłanek oferty. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 299 k.p.c. przez bezpodstawne oddalenie wniosku o przesłuchanie powodów w charakterze strony. Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie po jego uchyleniu przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwani w odpowiedziach na skargę wniesli o nieprzyjmowanie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wprowadzie bez podania podstawy, ale można przyjąć, że chodziło o art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zostało przez pełnomocnika powodów sformułowane zagadnienie prawne, wskazane jako istotne, sprowadzające się do pytania, czy zaniechanie przez wierzyciela współdziałania z dłużnikiem, który to obowiązek wynika z art. 354 § 2 k.c. może być źródłem deliktu i odpowiedzialności odszkodowawczej wierzyciela względem dłużnika, na zasadzie art. 415 k.c. Następnie we wniosku stwierdza się, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (w domyśle, ze względu na podstawę w art. 398⁹ § 1

pkt 4 k.p.c.), albowiem sądy obu instancji w sposób oczywisty i nie budzący wątpliwości naruszyły przepis art. 415 k.c. i art. 354 k.c. zupełnie pomijając, że zaniechanie pozwanego Banku we współdziałaniu z dłużnikiem było źródłem szkody w majątku powodów, którzy wobec bierności pozwanego Banku nie mogli przeprowadzić transakcji sprzedaży spornej nieruchomości, na warunkach określonych skuteczną prawnie ofertą.

Z przytoczonego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi wynika, że tylko formalnie spełnia ono wymagania stawiane przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. (w skardze jest powołany błędnie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., omyłkowo określony jako ustęp, ust.). Uzasadnienie wniosku nie może się ograniczać tylko do przedstawienia kwestii, a jeżeli podstawą jest istotne zagadnienie prawne, to nie może ono być zbieżne z oczywistością skargi, gdyż twierdzenia takie się wzajemnie wykluczają. Wielokrotnie już zwracał na to uwagę Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie. Podobnie, jak bogaty jest dorobek doktryny i liczne, dostępne orzecznictwo, wskazującego jak powinno wyglądać uzasadnienie zarówno wystąpienia zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie musi być istotne dla rozpoznania konkretnej sprawy i przyczynić się do rozwoju prawa, jak też, co oznacza oczywista zasadność skargi. Stanowisko w tej mierze nie zostało zupełnie dostrzeżone we wniesionej skardze.

Podnosząc problem na gruncie przesłanek art. 415 k.c. należało szczególnie starannie przeprowadzić profesjonalny wywód prawny, ponieważ przepis ten ma bardzo bogate orzecznictwo i piśmiennictwo, włączając w to jeszcze okres tak samo brzmiącego przepisu w kodeksie zobowiązań. Szeroka formuła tego przepisu pozwala na uznanie za źródło szkody różnorodnych zdarzeń prawnych, w tym i zaniechań o których mowa w skardze. Ocena, czy konkretne zdarzenie stało się podstawą wyrządzenia szkody, podlegającej naprawieniu zależy w głównej mierze od ustaleń stanu faktycznego w konkretnej sprawie, a tym samym zazwyczaj nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jeżeli skarżący uważali, że jest inaczej, to winni to we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wykazać i zadanie to należy do profesjonalnego ich pełnomocnika. Uznanie oczywistości skargi z powołaniem się na te same przepisy, bez żadnego towarzyszącemu temu wywodu prawnego

wskazuje, że w gruncie rzeczy wątpliwości prawnych nie ma, a chodzi jedynie o kolejne rozpoznanie sprawy.

Należy w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie ze skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajny i dotyczy prawomocnego orzeczenia sądowego, wobec którego Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją. Winien więc zostać przekonany o potrzebie rozpoznania skargi, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło.

Mając to na względzie należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciążając powodów kosztami postępowania na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. i rozstrzygając o wynagrodzeniu pełnomocnika powodów z urzędu na podstawie §§ 19 i 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz.U. 2013, poz. 461).

aw

jw